

to Partier, der bekæmpede den forrige Regering fra dens Tilblivelse, opnaaede, naar man lægger dem sammen, $\frac{1}{2}$ Stemmes Flertal, og saa kan de formodentlig vente Støtte fra de to uafhængige Medlemmer fra Aarhus Amt, i hvert Fald nu og da. Om det tredie af de ældre Partier, der ogsaa bekæmpede os ved Valget, vil fortsætte den Politik, som blev paabegyndt i Foraaret 1926 med det øjensynlige Formaal at undergrave den forrige Regering, vil Tiden vise, og jeg skal derfor ikke beskæftige mig med, hvad der kan tænkes at komme fra den Side.

Jeg er tilfreds med, det har den ærede Ordfører for Venstre Ret i, at Valget forløb, som det gjorde, at Flertalsmagten og Ansvarret kom til at ligge paa samme Sted. I vor sidste Regeringsperiode søgte man at lægge Ansvarret for alt paa Ministeriet og samtidig at unddrage det et Flertal, der kunde gennemføre noget. Derfor gik vi til Valg. Det var altsaa ikke af de Grunde, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg var saa elskværdig at stikke os i Skoene, som man siger, thi efter at det ærede Medlem havde paa kaldt Unkladen af at drøfte gamle Skylds- og Ansvarsspørgsmaal, var han jo saa elskværdig at erklære, at vi var gaaet for at blive fri for et Ansvar og faa det lagt over paa andre, og hvad andet det ærede Medlem i saa Henseende fandt Anledning til at paa staa, og som alle ved var urigtigt. Vi fremsatte et Lovforslag, hvis Gennemførelse i Hovedsagen vi erklærede for en Nødvendighed, hvis vi skulde have Ansvarret for fortsat at regere, og dette Lovforslag skamferede man i en saadan Grad, at vi ikke vilde have Ansvarret for det, og saa var der formentlig ingen anden fornuftig Vej end den, vi gik.

Og da vi altsaa gik den Vej, skiftede Flertallet. Men ikke saaledes, at mit Parti i Dag staar her som en slagen Hær, nej, vi fik den Styrkelse, som vort Parti søgte; vi møder i Dag 27 000 Stemmer stærkere, end da vi gik ud herfra til Valget den 2. December. Det kan naturligvis synes betænkeligt, hvis man skal miste 2 Mandater, hver Gang man vinder 27 000 Stemmer, men saadan er altsaa, til Tider i hvert Fald, den ublide Skæbne. Enhver ved jo, at det var et Spil af Skæbnen, og at det var Lykken, som stod det kække Venstre bi. Venstre fik nogle Mandater flere, end det havde Stemmer til, hvad der for Resten ikke er noget ukendt her i Landet; men vi faar jo trøste os med, at nu er det dog kun et Par Mandater mere, end Partiet har Stemmer til, tidligere var det en 10—12 Stykker — ved den nuværende Valglov er vi altsaa kommet

til en noget mere beskeden Uretfærdighed end den, der trivedes før.

Der kunde naturligvis siges en hel Del om Valget. En Granskning af Tallene giver neppes Grundlag for de Sejrslyl, som lød fra Venstres og de Konservatives Presse. At Venstre, som tabte 52 000 Stemmer i 1924, fik lokket 15 000 tilbage — eller overtog de 15 000, som Det radikale Venstre tabte —, kan egentlig ikke siges at være særlig imponerende. Venstre fik jo ved Valget den 2. December nøjagtig som ved Valget i 1924 28,3 pCt. af de afgivne Stemmer, nøjagtig det samme — altsaa ikke Spor af Sejr var der for Venstre. Jeg hørte, at Venstres Radiotaler — nej, jeg maa sige, jeg saa det i Referaterne, for jeg hørte det ikke — det tidligere ærede Medlem her i Salen Hr. Klaus Berntsen, letsindigt slyngede ud i Luften den Paastand, at Valget stod mellem Landets to største Partier, Socialdemokratiet og Venstre, og hvis det var rigtigt, er der ingen Tvivl om, at saa led Venstre et forfærdeligt Nederlag, og Socialdemokratiet sejrede. Dette har vor gamle tidligere Kollega neppes tænkt rigtigt over, da han sagde den Flothed, som Lytterne har glædet sig ved.

Den 3. December erklærede Venstre sig imidlertid som Sejrherrer, Venstres Presse, ogsaa her i Hovedstaden, talte trods Nederlaget om den kæmpemæssige Sejr. Og vi var elskværdige nok til at give Venstre den ansvarsfulde Stilling, som maatte tilkomme dem sammen med den Ære, de tilegnede sig selv som det sejrende Parti.

Nej, Venstre sejrede ikke. Hvis der skal være Tale om Sejr, har det konservative Folkeparti dog noget mere Grund til at tale om Sejr, i hvert Fald naar man tager de to uafhængige fra Aarhus med ind i Sejrslylene, ellers bliver der jo ikke meget tilbage af den. De sejrede, ja, de opsamlede nogle tidligere frafaldne Erhvervsmaend, opsamlede nogle Landmandsparti-Folk og opnaaede derved en smuk Stemmeffremgang; ved at betragte det konservative Folkeparti som Venstres virkelige Støtteparti kan man altsaa tale om den samlede konservative Bloks Sejr ved Valget, men ellers ikke; ellers var den megen Talen i Venstres Hovedorgan — hvor jeg særlig har set det — jo ganske misvisende, ganske urigtig, thi der er virkelig ingen Sejr for Venstre at prale af.

Men, som sagt, det Ministerium, jeg havde den Ære at være Leder af, tog Konsekvensen af Valget, af Valget betragtet paa den Maade, som man maatte betragte det, at de to Partier, Venstre og det kon-